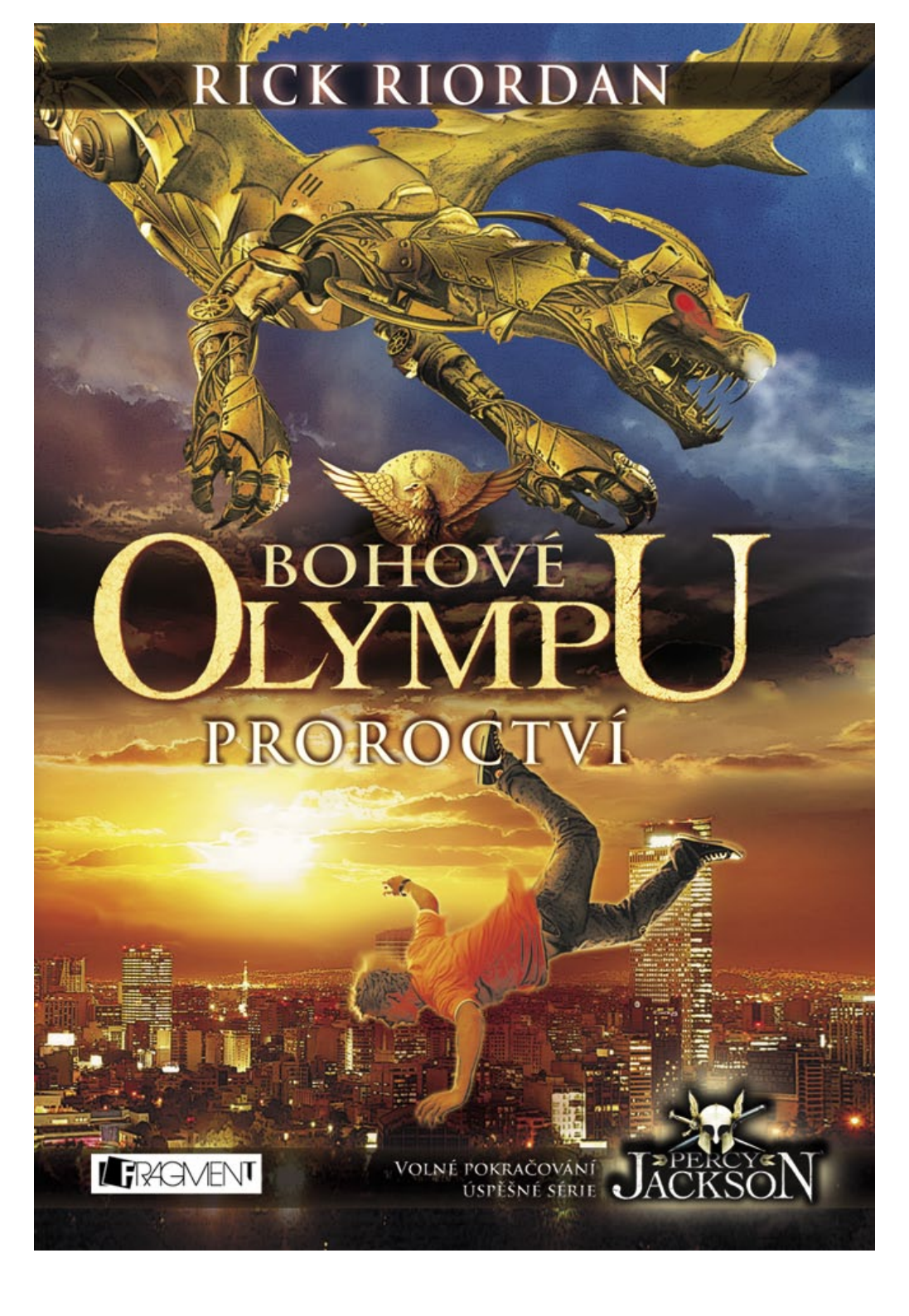

RICK RIORDAN

BOHOVÉ
OLYMPU
PROROCTVÍ

FRAGMENT

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ
ÚSPĚŠNÉ SÉRIE

PERCY
JACKSON

BOHOVÉ OLYMPU PROROCTVÍ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Christopher Paolini – Eragon

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Rick Riordan

Bohové Olympu – Proroctví – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PROROCVÍ

BOHOVÉ
OLYMPU
PROROCTVÍ

NAPSAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

*Věnováno Haleymu a Patrickovi,
kteří jsou vždy prvními posluchači mých příběhů.
Bez nich by nebylo Tábora polokrevných.*

JASON

Jason měl mizerný den už předtím, než dostal zásah bleskem.

Probudil se na zadním sedadle školního autobusu, netušil, kde je, a držel se za ruku s holkou, kterou neznal. To by ještě nebylo tak zlé. Ta dívka byla hezká, ale neznal ji a neměl ponětí, co vedle ní vůbec dělá. Posadil se zpříma, protřel si oči a pokoušel se přemýšlet.

Na sedadlech před ním se povalovali kluci a holky, poslouchali iPody, povídali si nebo spávali. Všichni vypadali asi jako on... Na patnáct? Šestnáct? Tak tohle už ho vážně vyděsilo. Nevěděl ani, kolik mu je let.

Autobus se kodrcal po hrbolaté cestě. Za okénky se pod jasně modrou oblohou táhla poušť. Snažil se vzpomínat... Poslední, co si pamatuje...

Ta holka mu stiskla ruku. „Jasone, není ti nic?“

Oblečená byla v obnošených džínách, turistických botách a sportovní flísové bundě. Čokoládově hnědé vlasy měla křivě sestříhané a rozčepýřené, s tenkými copánky po stranách.

Nemalovala se, jako by na sebe nechtěla upozorňovat; ale nefungovalo to. Byla vážně hezká. Její oči se měnily jako kaleidoskopy – chvílku se barvily do hněda, do modra a hned zas do zelena.

Jason jí pustil ruku. „No, já ne –“

Vpředu v autobuse houkl nějaký učitel: „Tak pozor, holoubci moji, teď mě poslouchajte!“

Ten chlap byl zřejmě tělocvikář. Basebalka mu na hlavě seděla tak, že byly vidět jen slídivé oči. Měl rozježenou kozí bradku a tvářil se nerudně, jako by kousl do plesnivé svačiny. Pod jasně oranžovým trikem s límečkem se rýsovaly vypracované paže a hrud'. Nylonové tepláky a tenisky měl bílé jako sněh. Kolem krku mu visela píšťalka a u opasku megafon. Šel by z něj strach, kdyby neměřil metr padesát. Když se postavil do uličky mezi sedadly, někdo vykřikl: „Vstaňte, trenére Hedge!“

„Já to slyšel!“ Trenér pátral pohledem po autobuse, kdo to řekl. Zastavil se na Jasonovi a zachmuřil se ještě víc.

Jasonovi přejel po zádech mráz. Ten trenér jistě ví, že sem nepatří. Zavolá si ho, zeptá se, co dělá v autobuse – a Jason neměl tušení, co mu řekne.

Ale trenér Hedge uhnul pohledem a odkašlal si. „Za pět minut jsme na místě! Držte se ve dvojicích. Neztraťte pracovní listy. A kdo z vás, holoubci moji, vyvede nějaký malér, toho osobně odprovedím zpátky do školy a líbit se mu to nebude.“

Vzal baseballovou pátku a naznačil odpal.

Jason se podíval na holku vedle sebe. „To smí, takhle s námi mluvit?“

Pokrčila rameny. „Vždycky tak mluví. Tohle je škola Wilderness. Vaše děti tu vychováváme jako zvířata.“

Řekla to jako nějaký starý společný vtípek.

„Tohle bude asi omyl,“ zavrtěl hlavou Jason. „Já sem nepatřím.“

Kluk před ním se obrátil a zasmál se. „Jo, jasně, Jasone. Všichni jsme tu nespravedlivě! Já jsem neutekl šestkrát z domu a tady Piper neukradla BMW.“

Dívka se začervenala. „Já to auto vážně neukradla, Leo!“

„Páni, já zapomněl, Piper. Jak jsi to říkala? Žes ‚přemluvila‘ toho dealera, aby ti ho půjčil?“ Podíval se na Jasona s povytaženým obočím, jako by chtěl říct: *Ty bys jí to věřil?*

Leo vypadal jako snědý Santův skřítek, měl kudrnaté černé vlasy, špičaté uši, příjemný dětský obličej a uličnický úsměv, který napovídal, že jeho nositeli není radno svěřovat zápalky ani nic ostrého. Dlouhé mrštné prsty se na chvilku nezastavily – bubnovaly o sedadlo, zastrkovaly vlasy za uši, pohrávaly si s knoflíky vojenské maskovací bundy. Ten kluk byl buď od přírody hyperaktivní, nebo do sebe nacpal cukru a kofeinu, že by to položilo bizona.

„No nic,“ pokračoval Leo, „doufám, žeš vzal svůj papír s úkoly, protože já ho už dávno spotřeboval do foukačky. Co na mě tak zíráš? Zas mi někdo něco načmáral na ksicht?“

„Já tě neznám,“ přiznal Jason.

Leo se na něj zazubil jako krokodýl. „Jasně. Nejsem tvůj nejlepší kámoš. Jsem jeho ďábelský klon.“

„Leo Valdezi!“ zařval trenér Hedge zepředu. „Máš tam nějaký problém?“

Leo zamrkal na Jasona. „Koukej.“ Obrátil se dopředu. „Promiňte, trenére! Je vás tu špatně slyšet. Mohl byste si vzít mega-fon, prosím?“

Trenér Hedge zabručel, jako by se zaradoval, že dostal příležitost použít megafon. Odepnul si ho od opasku a spustil, ale vyšly z něj zvuky jako zpod masky Dartha Vadera. Studenti se rozřehtali. Trenér to zkusil znovu, ale tentokrát megafon zabučel: „Kravička dělá búúú!“

Žáci nadšeně vyli a trenér odhodil megafon. „Valdezi!“

Piper potlačila smích. „Bože můj, Leo, jaks to provedl?“

Leo povytáhl z rukávu malý šroubovák. „Jsem šikula.“

„Vážně, lidi,“ ozval se Jason. „Co tady dělám? Kam to jedeme?“

Piper se zamračila. „Děláš si legraci, Jasone?“

„Ne! Já netuším –“

„Jasně, že si dělá legraci,“ odbyl ho Leo. „Chce mě dostat za tu holicí pěnu na tom zákusku, co?“

Jason na něj nechápavě koukal.

„Ne, podle mě to myslí vážně.“ Piper ho zkusila zas vzít za ruku, ale odtáhl ji.

„Mrzí mě to,“ vysvětloval. „Ale nemůžu – nedokážu –“

„Tááák!“ vyjekl trenér Hedge zepředu. „Zadní řada se dobrovolně hlásí na úklid po obědě!“

Ostatní zajásali.

„To je ale překvápko,“ zamumlal Leo.

Ale Piper upírala pohled na Jasona, jako by se nemohla rozhodnout, jestli se má urazit, nebo trápit. „Praštil ses do hlavy, nebo co? Ty vážně nevíš, kdo jsme?“

Jason bezmocně pokrčil rameny. „Nejenom to. Já ani nevím, kdo jsem já sám.“

Autobus je vysadil před velkým komplexem budov s červenou omítkou, který vypadal jako muzeum zasazené doprostřed

pustiny. Jason si pomyslel, že to tak možná bude: Národní muzeum pustiny. Po poušti foukal chladný vítr. Jason moc nevnímal, co má na sobě, ale teplo v tom nebylo: džíny a tenisky, fialové tričko a tenká černá větrovka.

„Takže rychlokurz pro ty, co ztratili paměť,“ spustil Leo vstřícným tónem, který Jasonovi napověděl, že to moc vstřícné nebude. „Studujeme ‚školu Wilderness‘,“ napsal Leo do vzduchu uvozovky. „Což znamená, že jsme beznadějně případy. Tvá rodina nebo soud nebo bůhvíkdokdo rozhodl, že jsi průšvihář, a tak tě poslal do tohohle milého vězení – pardon, internátní školy – do zapadákov v Nevadě, kde tě naučí takové kousky jako klu-sat deset mil denně mezi kaktusy a plést klobouky ze sedmi-krásek! A za zvláštní odměnu jezdíme na ‚výchovné‘ exkurze s trenérem Hedgem, který udržuje pořádek baseballovou pálkou. Už se ti to vybavuje?“

„Ne.“ Jason se s obavami rozhlédl po ostatních studentech. Bylo tu asi tak dvacet kluků a deset holek a nikdo nevypadal na ostříleného kriminálního. Zajímal ho, co udělali, že je poslali do školy pro delikventy, a hlavně, proč patří mezi ně.

Leo protočil panenky. „Ty to chceš fakt dohrát až do konce, co? Dobře, tak my tři jsme sem nastoupili tohle pololetí. Držíme pevně při sobě. Uděláš všechno, co řeknu, a dáváš mi zákusky a píšeš za mě úkoly –“

„Leo!“ vyštěkla Piper.

„No jo. Tak to poslední ne. Ale *vážně* jsme kamarádi. No, vlastně, Piper je něco víc než kamarádka, posledních pár týdnů –“

„Leo, nech toho!“ Piper zrudla. I Jason cítil, jak mu hoří tvář. Měl pocit, že by si pamatoval, kdyby chodil s holkou jako Piper.

„Ztratil paměť nebo co,“ uvažovala Piper. „Musíme to někomu říct.“

Leo se zakabonil. „Komu, trenéru Hedgeovi? Ten mu ji zkusí vrátit šlupkou do hlavy.“

Trenér stál před skupinou studentů, pokřikoval rozkazy a pískal na píšťalku, aby své svěřence udržel v řadě. Neustále se ale ohlížel na Jasona a mračil se.

„Leo, Jason potřebuje pomoc,“ naléhala Piper. „Má otřes mozku nebo –“

„Hej, Piper.“ Jeden z dalších kluků se odlepil od skupiny, která zamířila do muzea, a přidal se k nim. Vklínil se mezi Jasona a Piper a srazil Lea na zem. „S tou spodinou se nebav. Jsi ve dvojici se mnou, vzpomínáš?“

Ten kluk byl opálený, měl tmavé vlasy, účes jako Superman a úsměv tak zářivý, že by měl na krku nosit výstrahu: NEDÍVAT SE PŘÍMO NA ZUBY! NEBEZPEČÍ TRVALÉ ZTRÁTY ZRAKU! Měl na sobě svetr týmu Dallaských kovbojů, džíny a vysoké boty a usmíval se, jako by byl požehnání pro každou nezletilou delikventku. Jason ho začal okamžitě nenávidět.

„Zmiz, Dylan,“ zavrčela Piper. „Já se neprosila o to, abych s tebou mohla pracovat.“

„Ale jdi. Dneska máš šťastný den!“ Dylan se do ní zavěsil a táhl ji ke vchodu do muzea. Piper k nim přes rameno vyslala zoufalý pohled a v očích jí stálo *Pomoc*.

Leo se zvedl a oprášil se. „Já toho kreténa nesnáším.“ Nabídl Jasonovi z legrace rámě, jako by se i oni měli vydat dovnitř společně. „Jsem Dylan. Jsem tak boží, že bych chtěl chodit sám se sebou, ale nevím jak! Nechceš se mnou chodit aspoň ty? Máš z pekla štěstí!“

„Leo,“ zavrtěl hlavou Jason, „ty jsi číslo.“

„Jo, to říkáš často,“ zašklebil se Leo. „Ale jestli si na mě nevzpomínáš, můžu si zopáknout všechny staré vtípky. Jdeme!“

Jasona napadlo, že pokud je tohle jeho nejlepší kamarád, musel mít dost zoufalý život. Ale stejně se vydal za Leem do muzea.

Procházeli budovou, tu a tam se zastavovali a trenér Hedge přednášel do megafonu, ve kterém zněl střídavě jako sithský lord nebo trousil moudra typu: „Prasátko dělá chro chro.“

Leo tahal z kapes vojenské bundy matičky, šrouby a čistící drátky k dýmčákům a montoval je dohromady, jako by si musel pořád něčím zaměstnávat ruce.

Jason byl moc rozčilený na to, aby si všímal exponátů, ale viděl, že se týkají Grand Canyonu a kmene Hualapájů, kterému muzeum patřilo.

Pár holek pořád pokukovalo po Piper a Dylanovi a hihňalo se. Jason soudil, že je to populární část třídy. Holky měly na sobě džíny a růžová trička a vrstvu líčidel, že by to stačilo na omítnutí koupelny.

Jedna z nich řekla: „Poslouchej, Piper, tady to vede ten tvůj kmen? Pustí tě dovnitř zadarmo, když předvedeš dešťový tanček?“

Ostatní holky se rozesmály. Dokonce i její takzvaný partner Dylan potlačil úsměv. Piper měla ruce schované v rukávech bundy, ale Jason tušil, že pod nimi zatíná pěsti.

„Můj táta je Čerokéz,“ prohlásila. „Ne Hualapáj. Ale ty bys potřebovala ještě pár mozkových buněk navíc, abys poznala rozdíl, Isabel.“

Isabel hrála překvapenou a vykulila oči, takže vypadala jako sova, která vyfárala z dolu. „Á, pardon! Takže z toho kmene byla tvá *máma*? Jo, tak to bude. Ty svou mámu vlastně ani neznáš.“

Piper se na ni vrhla, ale než stačilo dojít ke rvačce, vyštěkl trenér Hedge: „Klid tam vzadu! Chovejte se slušně, nebo vytáhnou pátku!“

Skupina se odšourala k dalšímu exponátu, ale holčkám to nestačilo.

„Je to fajn, dostat se zas do rezervace?“ zeptala se jedna sladce.

„Tatíček násoska asi nemohl makat,“ politovala ji další. „Proto je z ní zlodějka.“

Piper si jich nevšímala, ale Jason by je nejradši praštil. Sice si na nic nevzpomínal, ale věděl, že takové lidi nesnáší.

Leo ho chytil za ruku. „Klid. Piper nemá ráda, když se za ni bijeme. A navíc, kdyby se ty holky dozvěděly, jak je to s jejím tátou, hned by se jí klaněly a ječely: ‚Nejsme tě hodny!‘“

„Proč? Co je s jejím tátou?“

Leo se nevěřícně zasmál. „Vážně si neděláš legraci? Ty si nepamatuješ, že táta tvé holky –“

„Podívej, moc rád bych si to pamatoval, ale nepamatuju si ani *na ni*, natož na jejího tátu.“

Leo hvízdal. „Páni. Až se vrátíme, *fakt* si musíme promluvit.“

Dostali se na zadní konec výstavní haly, odkud vedly velké skleněné dveře na terasu.

„Tak, holoubci moji,“ spustil trenér Hedge. „Teď uvidíte Grand Canyon. Pokuste se ho nezničit. Ta lávka má unést sedmdesát tryskáčů, takže vy musíte váhy se nemáte čeho bát. Když to půjde, snažte se nestrkat navzájem dolů. Měl bych s tím pak moc papírování.“

Hedge otevřel dveře a všichni se vyhrnuli ven. Rozkládal se před nimi Grand Canyon v celé své kráse. Přes okraj propasti se táhla vyhlídková prosklená lávka ve tvaru podkovy, takže bylo vidět přímo dolů.

„Člověče,“ žasl Leo. „To je teda něco.“

Jason mu musel dát za pravdu. Přes ztrátu paměti a pocit, že tam nepatří, na něj výhled udělal dojem.

Kaňon byl větší a širší, než se dá poznat z fotografie. Stáli tak vysoko, že jim ptáci kroužili pod nohama. O sto padesát metrů níž se na dně kaňonu klikatila řeka. Zatímco byli uvnitř, nakupila se na nebi hradba bouřkových mraků a vysílala na útesy stíny jako vzteklé tváře. Kam Jason dohlédl, zařezávaly se do pouště rudé a šedé rokle, jako by se tam vyřádl nějaký šílený bůh s nožem.

Jasona pronikavě zabolelo za očima. *Šílení bohové...* Jak ho to napadlo? Připadalo mu, že se dotkl něčeho důležitého – něčeho, o čem by měl vědět. A k tomu ho přepadl neklamný pocit, že mu hrozí nebezpečí.

„Není ti nic?“ změřil si ho Leo. „Nechystáš se hodit dolů šavli, že ne? Protože to bych litoval, že jsem si nevzal foťák.“

Jason se chytil zábradlí. Třásl se a potil, ale s výškami to nemělo co dělat. Zamrkal a bolest za očima odezněla.

„To nic,“ vypravil ze sebe. „Jenom mě zabolela hlava.“

Seshora zaduněl hrom. Studený vítr ho málem srazil na zem.

„Tohle nemůže být normální.“ Leo zamžoural na mračna. „Ta bouřka se drží rovnou nad náma, ale všude kolem je jasno. Záhada, co?“

Jason vzhlédl a viděl, že Leo má pravdu. Temný kruh mraků